



## KLASSISK SØNDAG

**Ståle Wikshåland**  
swi@dagbladet.no

**CD:** Tiden for markeringene av Olivier Messiaens 100-års jubileum nærmer seg. Førstemann ut er en av de to store Messiaen-fortolkerne på klaver, Pierre-Laurent Aimard med CDen «Hommage á Messiaen» på Deutsche Grammophon (den andre store er i denne sammenheng selvfølgelig Håkon Austbø).

Den byr på et uventet innblikk i forholdsvis ukjent materiale, en samling av åtte preludier komponert i 1928/29, altså da komponisten var drøyt tjue år gammel. Det er utgivelsens clou, men også dens begrensning, selv om CDen også byr på to av Messiaens fuglekatalog-stykker og de to rytmestudiene «Île de feu I & II».

Preludiene er særpreget og varsler om det talentet som skulle komme til å utfolde seg så grandios gjennom et langt komponistliv. Den kompliserte, teknisk innfløkte siden av ham er mer i bakgrunnen, men elementene av det altomfavnende og ekstatiske, kort sagt det som gjorde at Messiaen aldri har latt seg begrense til kategorien 'for spesielt interesserte' ulmer og gløder allerede i disse ungdomsverkene.

Stemningen er rolig og meditativt, og utgivelsen er en fin anledning til å komme på kloss hold av det unge komposisjonstalentet Messiaen. Men heller ikke så mye mer.

Aimard spiller utsøkt, og vier de åtte preludiene all sin oppmerksomhet og kunnen.

Utsøkt spill, for å si det mildt, finner vi også på det som vel må være årets gjenutgivelse på Deutsche Grammophon, samlingen «The Collection I: The Solo Recordings» signert Martha Argerich. Hun annonserer sin ankomst på coveret med et av de få, berømte ungdomsbildene av henne, vakker, selvbevisst og utfordrende.

Det har hun all grunn til. For de årene som innspillingene er hentet fra, Argerich relativt korte karriere i platestudio, mellom 1960 og slutten av 1970-tallet, samler en av de mest vitale pianistkarrierene i nyere tid på 8 CDer.

Hun sluttet ikke å spille. Hun fant det bare ikke lenger umaken verd å gjøre soloplater lenger, noen ganger omtaler hun det so om det kjedet henne å sitte i platestudio, mutters alene.

Så hun skrittet fra solistkarrieren og inn i rollen som kammermusikkens dronning, der hun spilte og promoverte andre, de siste årene på Lugano festivalen, som EMI rofast har publisert i storartede samlebokser, år etter år.

Men det er nå en egen glans over den unge Argerich ved klaveret, alltid på spranget som en tiger og med en energi i spillet som fortsatt kan ta pusten fra deg. Men den tok aldri det finstilte og klangskimrende bort fra talentet. Hør henne for eksempel i Ravels «Gaspard de la Nuit» eller «Jeux d'eaux», jeg tror i hvert fall ikke jeg har hørt det flottere.

Johanns Martens Ensemble er en ny gruppering, samlet om Oslofilharmoni-cellisten Johannes Martens. Og de har nettopp viet en hel CD til uptown-Manhattan komponisten, som rundet sine hundre år for en tid tilbake, og gitt den ut på 2L. Det dreier seg om musikk i den mer akademiske modernistiske tradisjonen. Men med årene har Carter funnet seg slik til rette i den, at den er blitt til noe han beveger seg fritt og ytterst musikalsk i.

Det gjøre musikerne i Johannes Martens Ensemble også. De får fram både den sikre formfølelsen og de varere, poetiske stemningen i verkene på alldeles fortreffelig vis.

### Pierre-Laurent Aimard, klaver

«Hommage á Messiaen»  
Deutsche Grammophon



**Messiaen fra nye vinkler**



### Martha Argerich, klaver

«The Collection I: The Solo Recordings»  
Deutsche Grammophon



**Årets flotteste gjenutsendelse**

### Johannes Martens Ensemble

«Elliott Carter: Figments & Fragments»  
2L



**Utsøkte Carter-fortolkninger**

